



תת"ע (חדרה) 12981-05-22 - בדיע מסארווה נ' מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 12981-05-22 מדינת ישראל נ' מסארווה
תיק חיצוני: 10156508144

מספר בקשה: 3

לפני כבוד השופטת עידית פלד

בדיע מסארווה

מבקש
נגד

מדינת ישראל

משיבה

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 23.6.2022, ונדון לקנס.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובתגובה ובהתייחסות המבקש לתגובה.

היה מקום לדחות את הבקשה על הסף בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש (רע"פ 2474/18 יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.07.2018; רע"פ 1711/20 סני חורי נ' מדינת ישראל (נבו 08.03.2020); עפ"ת (מחוזי חיפה) 27644-08-24 ארביב נ' מדינת ישראל, 14.11.24; ועפ"ת (מחוזי חיפה) 2044-09-23 קורקוס נ' מדינת ישראל, 12.9.23, פסקה 6); וכן מן הטעם שהבקשה הוגשה באיחור ניכר.

המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי 30 ימים מיום קבלת גזר הדין; ובענייננו, בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה על פיו פסק הדין בהיעדר הומצא למבקש (סירב לקבל) ביום 9.7.22; וכמו כן הוגש בתיק ביום 18.2.25 יפוי כח לעו"ד מטעם המבקש; כך שהבקשה לביטול פסק דין הוגשה למעלה מ-3 שנים ממועד הידיעה אודות פסק הדין, ואף 5 חודשים לאחר שהופקד יפוי כח בתיק, - שיהיו שלא הוסבר ושיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה (עפ"ת (מחוזי מרכז) 22350-03-22 חאלד אבו סמור נ' מדינת ישראל (נבו 12.05.2022).

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה.



בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון - בענייננו, כפי שעולה מאישור המסירה שצורף לכתב האישום בתיק, הזמנה למשפט נשלחה למבקש בדואר רשום האוחז את המספר הסידורי שמופיע על גבי אישור המסירה, לכתובתו, דבר המהווה אסמכתא למשלוחה. אישור המסירה חתום, ועל פי תדפיס הדוח שצורף לתגובת המשיבה, פריט הדואר נמסר ליעדו-למיופה כח.

כפי שנפסק "חזקת המסירה קמה חמישה עשר ימים מיום שנשלחה ההודעה בדואר רשום למען הרשום ואין צורך להוכיח מסירה (ראו גם: רע"פ 106/15 קריב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (20.1.2015))." (רע"פ 6153/20 **אריאל טורג'מן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.09.2020) בפסקה 5); וראו גם רע"פ 1321/21 **אבי אשכנזי נ' מדינת ישראל** (נבו 01.03.2021) בפסקה 4; עפ"ת (מחוזי באר שבע) 39738-07-20 **טורדגמן נ' מדינת ישראל**, 29.7.20; ועפ"ת (מחוזי חיפה) 71209-12-19 **ח'אלד נ' מדינת ישראל**, 27.2.20, פסקה 13.

עוד נקבע, כי "על מנת לסתור את החזקה, אין די לטעון לקיומם של פגמים או חוסרים "באישור המסירה"- הוא המסמך אליו מכוון המערער, אשר בו צוין כי הדואר לא נדרש. על המערער הנטל להראות באמצעות ראיות, מסמכים או בעקבות ברור שעשה, כי אי קבלת הדואר אינה נובעת מכך שהוא נמנע מלקבלו. ... הטענה כי אישור המסירה חסר פרטים, אין בה כדי לכפר על המחדל של המערער ומשמעותיותו." (עפ"ת (מחוזי חיפה) 10086,10054-11-21 **גאוני נ' מדינת ישראל**, 29.11.21, פסקה 9).

והמבקש לא הרים את הנטל שעובר לפתחו בהתאם לתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי להוכיח כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה; ולמעט טענה כללית בעלמא כי לא התקבל אצל המבקש זימון למשפט, המבקש לא טען כל טענה לגופו של עניין, בגיבוי אסמכתאות, אשר יאששו את טענותיו בדבר העדר המצאה כדן.

בנסיבות המתוארות בבקשה, אני סבורה כי המבקש לא עמד בנטל הנדרש לסתור את חזקת המסירה. וראו גם רע"פ 225/21 **אלקאר דביר בע"מ נ' מדינת ישראל** (נבו 11.02.2021); ו"משמעות קבלת עמדת המבקש היא ביטול בפועל של "חזקת המסירה" כל אימת שבעל דין מצהיר - בלי תמיכה ראייתית נוספת - כי החזקה לא התקיימה בעניינו." (רע"פ 1711/20 **סני חורי נ' מדינת ישראל** (נבו 08.03.2020)).

אשר לתנאי השני - וזה העיקר, אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו.

ככלל, על מנת לבטל פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם משום חשש לעיוות דין, על הנאשם להצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להוביל לשינוי תוצאות פסק הדין (ראו: רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' סאלם**, (25.3.2018); רע"פ 2575/17 **גיאיר נ' מדינת ישראל**, (6.9.2017); רע"פ 8626/14 **סמארה נ' מדינת ישראל** (10.2.2015)).



בנסיבות שלפניי, הנאשם לא מעלה טענות הגנה; ולמעט טענת כפירה כללית, אינו מעלה טענה הכופרת בתשתית העובדתית של כתב האישום ולא מצביע על כל פוטנציאל לשינוי תוצאת המשפט.

וראו רע"פ 1711/20 סני חורי נ' מדינת ישראל (נבו 08.03.2020): "המערער הסתפק בטענה כוללת לפיה רצה להשמיע את גרסתו בפני בית המשפט אולם לא פירט דבר מעבר לכך. בנסיבות אלו, לא ניתן לומר כי הרים את הנטל המוטל על בעל דין המבקש את ביטולו של פסק דין."

לא די בטענה סתמית כי הנאשם לא ביצע את העבירה, כדי להצביע על חשש לעיוות דין; ואין מקום להורות על ביטול פסק הדין אם ממילא מבקש הביטול לא הראה כי ישנו סיכוי כי טענותיו יתקבלו.

אין גם בטענה לקיומו של נזק בשל צבירת נקודות במשרד הרישוי כדי להצדיק קבלת הבקשה (עפ"ת (מחוזי חיפה) 37191-10-21 שרארי נ' מדינת ישראל, 15.11.21, פסקה 18); ו"מדובר בשיקול של תועלת ולא בשיקול של עיוות דין". (עפ"ת (מחוזי חיפה) 21418-12-15 קויפמן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.12.2015); ו"מן המפורסמות, כי ניקוד ואמצעי תיקון אינם בבחינת עיוות דין". (עפ"ת (מחוזי חיפה) 74456-01-24 איאד ג'בארין נ' מדינת ישראל, 26.2.24)).

לפיכך, הבקשה נדחת, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, י"ט אב תשפ"ה, 13 אוגוסט 2025,
בהעדר הצדדים.